

Turbók Attila

Szoboravatás a Ferenc téren

(Két változat)

1.

A pomponos lány átsuhant a téren,
görkorcsolyáján siklott könnyedén,
a kis rigó pedig röpködve játszott
és megpihent a mellszobor fején.

A szobrocskát még lágy lepel takarta,
ünnepre vártunk, körben összegyűltek,
a Ferenc téren, éppen ott, ahol a
galambok a verebekhez ültek.

A kis madár a bitorolt helyen,
mintha a szobor szerves része lenne,
a fejtetőn várt moccanatlan, mintha
fütyülne a rangos emberekre.

És elhangzottak ünnepi beszédek,
emelkedettek, miként ez szokásos,
az ablakokból itt-ott ki-kinéztek,
egy asszony éppen készült a mosáshoz,

a Mama pedig kékítők vizéből
fejünkre hintett néhány könnyű csöppet,
nem zápor ez, csak üdvözlét az égből.
A kis madár fütyyentve tovaröppent.

TURBÓK ATTILA (1943) költő, újságíró. Utóbbi kötete: Turbók Attila – Turbók Gyula: *Könyörgés a megtalált Istenhez* (2018).

2.

Egy mai Kedves suhant át a téren
fejhallgatóval, görkorcsolyásan,
belátta, itt ma nem fog korcsolyázni,
nagy a hajcihő, hisztizett magában.

A Ferenc téren sürgő készülődés,
erősítők, mikrofonállvány, tévé,
polgármester és a főpolgármester.
Kicsiny kör tágul ünneplésnyi térré.

Készen áll minden, közönség és folklór,
megzenésített versszöveg gitárra,
a még gyermek szavaló előlép,
„Ki tiltja meg, hogy elmondjam”... (mi bánt ma!?),

és egybeolvad közel száz esztendő.
Az ablakokból itt-amott kinéznek,
a Mama egykor itt görnyedt, köhécselt,
a szomszédok bizony ma is szegények.

De hová tűnt a proletár utókor?
A hátsó ajtón duzzogva kislisszolt.
Az asztalról még markába söpörte
a morzsákat. A kassza már üres volt.

A szoborfejet lány lepel takarja.
Pörögnek a pedáns mondatrészek.
De hol a titok, hol van a varázslat?
Túl sok a részlet, nincs hely az egésznek.

Rigó tipeg a lábak közelében.
A lány lepelre száll, kivár. Lerója
a tiszteletét ő is, röpké rejtély,
talányos, mint egy hamvas metafora.